

KARJALAIK (KARÉL-FINNEK)

Közmondások és szólások

1. Ahány ország, annyi szokás, ahány madár, annyi dal, ahány tó, annyi víz.
2. Akár a tengerben, sok minden van a világon.
3. Nincsen falu paraszt nélkül, nincsen udvar fejsze nélkül.
4. Nem az tud sokat, aki sokat járt, ám az, aki sokat látott.
5. Az emberek ugyanazt a kenyeret eszik, de egyik így keresi meg, a másik úgy.
6. Embert a feje, farkast a lába éltet.
7. Jó szerszámmal a kéz is erősebb.
8. A halat a vízből ki kell fogni.
9. Nem az tehetetlen, aki nem tud valamit, ám az, aki nem tanul.
10. A halál csak egyszer jön el.
11. A kutya vár, míg odahívják, jó vendég magától érkezik.
12. Kunyhód ajtajára tehetsz lakatot, az emberek szájára aligha.
13. A jóllakott nem érti meg az éhest.
14. Tudj többet, beszélj kevesebbet.
15. Ha elfogy a kenyér, elfogy a békeség is.
16. Hazafelé a ló is gyorsabban húz.
17. Dolgos nap után édes a pihenés.
18. Háború után sok hős terem mindig.

Eredetiből fordította: GOMBÁR ENDRE

L. HELO

A halász

*A tajtékos hátú tengernél születtem,
Hullámverés zaja kísérte nőttömet,
Szeretem a széljárta végtelent!
'S ha elköltözhetnék nyájas, meleg tájra,
'Szívem hálóimért, csónakomért fájna, —
Nem cserélném el mással életem.*

*Reggel, amint a nap felbukkan, felragyog,
Kiűszik a parttalan vízre csónakom,
Kettéhasítja a hajnali fényt,
S hahotázhat az ezüst tarajú hullám
Vagy dühöngve porlik víz alatti sziklán —
Igazi férji semmitől se fél.*

Ha elül a vihar, csendesül a tenger,
Fáradt napsugarat szelíd felhő rejt el, —
Bőséges zsákmánnyal térünk haza —
Csordultig megtöltve eleven ezüsttel
Irányul partra a csónak, s körülte
Könnyű pára lebeg, az alkonyat.

Megvallom, munkánk olykor nehéz, keserves:
A süket mélységből ezernyi veszély les,
Megkap, s többé nem ereszt karma;
Am a halász nem fog könnyen megrémülni,
Fehérszárnyú habról partra menekülni —
Bármily kegyetlen a víz hatalma.

Ítéletidőben — borzasztó viharban
Ez sodor bennünket pusztulásba, bajba,
Hullám temeti el a csónakot.
A nő járja a partot, messze kémelel, vár,
De hön szeretett párja nem tér vissza már,
Csak forgácsok a homokzátonyon...

A tajtékos hátú tengernél születtem,
Hullámverés zaja kísérte nőttömet,
Szeretem e széljárta végtelent!
S ha elköltözhetnék nyájas, meleg tájra,
Szívem hálómért, csónakomért fájna, —
Nem cserélném el mással életem.

Fordította: H. KISS JUDIT

Helo Lea [T. Guttari frói neve] (1907—1953) karjalai finn költő. Hat önálló kötete jelent meg finnül, három oroszul.

